

«Και έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον ον έπλασε και έθετο αυτόν εν τω παραδείσω της τρυφής εργάζεσθαι αυτόν και φυλάττειν» (Άγιος Νεόφυτος ο Έγκλειστος)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

[Προηγούμενη δημοσίευση: <http://www.pemptousia.gr/?p=177035>]

Από την Εδέμ έβγαινε ένας ποταμός, για να ποτίζει τον παράδεισο, ο οποίος μετά το πότισμα του θείου και μεγίστου εκείνου κήπου διαμοιράζεται, λέγει η Γραφή, σε τέσσερις κλάδους, το Φισών, που περικυκλώνει όλη τη γη Ευιλάτ, όπου βρίσκεται το καλό χρυσάφι κι ο λίθος ο πράσινος, τον Γεών, που περικυκλώνει τη γη της Αιθιοπίας και πλημμυρίζει την Αίγυπτο, και τον Τίγρη και τον Ευφράτη, που αρδεύουν τους Ασσυρίους, μεταξύ των οποίων περιλαμβάνεται η γη της Μεσοποταμίας, που συνηθίζει η Γραφή να τη λέγει Ασσυρία.

«Και έλαβε Κύριος ο Θεός τον άνθρωπον ον έπλασε και έθετο αυτόν εν τω παραδείσω της τρυφής εργάζεσθαι αυτόν και φυλάττειν» (Γεν, β', 15). Ο παράδεισος ούτε χρειαζόταν τη χειρωνακτική εργασία του Αδάμ. ούτε είχε ανάγκη να τον φυλάσσει, διότι δεν υπήρχε κλέφτης, και τα ζώα ήταν κάτω από τον έλεγχό του. Αλλ' όμως παίρνει κατ' οικονομίαν τη διαταγή να έχει κάποια έγνοια για τον παράδεισο και να εργάζεται νοερά με υψηλή θεωρία σχετικά μ' αυτόν, που τον έπλασε και τον τίμησε υπερβολικά, και να διαφυλάσσει τα μυστήριά του και την εντολή, που του δόθηκε, να μην την αποκαλύπτει στα κτήνη και τα θηρία, που βρίσκονταν κάτω από τον έλεγχό του, και από τη μια προτρέπεται ν' απολαμβάνει όλους τους καρπούς και τα δέντρα του παραδείσου και από την άλλη ν' αποφεύγει ένα και μόνο, και ν' απολαμβάνει όλα τα υπόλοιπα. Διότι αυτό φανερώνει ότι τον έβαλε στον παράδεισο της τρυφής, για να μάθει ότι, κι αν τα κυβερνά όλα, εξουσιάζεται από το Δημιουργό, που βρίσκεται στον ουρανό, κι οφείλει να υποτάσσεται και να τηρεί την εντολή. Εμποδίζεται από την απόλαυση ενός δέντρου, που βρίσκονταν στο μέσο του παραδείσου, από το οποίο όχι μόνο έπρεπε να μη φάγει, αλλ' ούτε να τ' αγγίξει. Και η απειλή είναι φοβερή. Για να μην πεθάνετε οποιοσδήποτε, λέγει η Γραφή.

Έπειτα φέρνει κοντά του αγέλες και πολλά είδη ζώων, ερπετών θηρίων, πουλιών, θαλασσινών, τα οποία κολυμπούν, και τα υπόλοιπα από αυτά, που ζουν στην παραλία, τα αμφίβια και τα χερσαία «κατά γένος», με σκοπό, όπως κάνει ο αφέντης σε δούλους, να τους δώσει ονόματα, και μ' οποίο όνομα αποκάλεσε το

καθένα απ' αυτά, αυτό, λέγει η Γραφή, ήταν το όνομά του (Γεν. β', 19), και όχι μόνο αυτά, αλλά κι αυτήν, που την πήρε ο Θεός από την πλευρά του, την ονόμασε ζωή, ως μητέρα όλων των ζωντανών, και λέγοντας ότι «αυτή κληθήσεται γυνή» (Γεν.β', 23) δηλαδή γονή (γέννηση), διότι επρόκειτο μετά απ' αυτά να γεννά παιδιά.

Διότι από εδώ διδασκόμαστε ότι αυτός ο θεόπλαστος άνθρωπος είχε αξιωθεί να προφητεύει και να έχει πολλή γνώση και σοφία, διότι, αν δεν είχε τέτοιο πράγμα, πώς θα μπορούσε να βρει το κατάλληλο όνομα για το καθένα από τα ζώα και τα τόσα πολλά γένη, τα οποία ούτε είδε, ούτε τ' άκουσε καθόλου, δηλαδή τα πρόβατα και τα βόδια, τ' άλογα και τις γκαμήλες, τα γαϊδούρια και τους πιθήκους, τους ελέφαντες, τα ελάφια και τους ρινόκερους και τα υπόλοιπα πλήθη των χερσαίων ζώων, όπως τα λιοντάρια, τις λεοπαρδάλεις, τους πάνθηρες και τα υπόλοιπα θηρία· τους αετούς, τα γεράκια και τους μπούφους και τα υπόλοιπα γένη των πουλιών τα κήτη της θάλασσας τους τρυγονοβόες και τα δελφίνια και τα υπόλοιπα πλήθη των θαλασσίων ζώων, με τα όποια ασχολήθηκε αρκετά ο πέμπτος και ο έκτος λόγος, για να μην επεκταθούμε σε άπειρο πλήθος λόγων, υπολογίζοντάς τα με λεπτομέρειες, αλλά και αυτά, δηλαδή λίγα από τα πολλά, τ' αναφέραμε ονομαστικώς, επειδή θαυμάζουμε την άπειρη σοφία και δύναμη του Θεού· διότι από τα ύδατα και την ξηρά έφερε στην ύπαρξη τόσο πολύ πλήθος και τόσα γένη μόνο με τη θέλησή του και πως πάλι ο άνθρωπος, τον οποίον έπλασε, έδωσε εύκολα και κατάλληλα ονόματα σ' αυτό το τόσο πολύ πλήθος και σ' αυτά τα γένη.

Αλλά τι ανεκλάλητη ζημιά! Μετά από τη διαβολική εκείνη εργασία και την παράβαση, σαν κάποιος που συμπεριφέρθηκε ασύνετα, επιχειρούσε να κρυφτεί από το Θεό, που τον έπλασε. Κι εμείς, αδελφοί, ακούγοντας όλ' αυτά, ας έχουμε πάντοτε υπ' όψη πως η αμαρτία είναι καθημερινά αίτιο ντροπής και γυμνώσεως, και είναι τόσο μεγάλο κακό, ώστε παραπλανά και απομακρύνει τους εργάτες της από το πρόσωπο του Θεού, κι ας προσέχουμε με ακρίβεια τους εαυτούς μας, ώστε να μην κυριευθούμε από τις παγίδες της. Αλλά ας μαζέψουμε τους εαυτούς μας από μπροστά της κι ας μην κυριευόμαστε από τα γήινα εμπαθή θελήματα της σαρκός, πειθαρχώντας στο θείο Παύλο, που λέγει ότι «το φρόνημα της σαρκός έχθρα εις Θεόν· τω γαρ νόμω του Θεού ουχ υποτάσσεται... οι δε εν σαρκί όντες Θεώ αρέσαι ου δύνανται» (Ρωμ. η', 6-8), και πάλι λέγει: «ει δε τις Πνεύμα Χριστού ουκ έχει, ούτος ουκ έστιν αυτού, ει δε Χριστός εν υμίν, το μεν σώμα νεκρόν δι' αμαρτίαν, το δε πνεύμα ζωή διά δικαιοσύνην» (Ρωμ. η', 9-10), κι αυτά πολύ δικαιολογημένα. Διότι εκεί, που είναι το Πνεύμα του Χριστού (δηλαδή το άγιο Πνεύμα,) εκεί βρίσκεται και φόβος και πόθος, και νέκρωση της αμαρτίας λόγω της δικαιοσύσεως, την οποία αξίωσε να την καρπωθούμε, θείε βασιλιά Χριστέ, που είσαι η πηγή της ζωής των ζωντανών και η αιτία της ζωής και της αθανασίας. Διότι είσαι σπλαγχνικός και φιλόανθρωπος Θεός και σ' εσένα αρμόζει μαζί με τον Πατέρα

και το άγιο σου Πνεύμα κάθε δόξα, τιμή και προσκύνηση πάντοτε, και τώρα, και στους απέραντους αιώνες. Αμήν.

Μετάφραση: ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΥΡΙΑΚΟΥ Θεολόγος, Εκπαιδευτικός